

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอ ของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ได้เก็บข้อมูลจากสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง จำนวน 275 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 275 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมดของสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ในเขตอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี โดยใช้วงจรพีดีซีเอ
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอ ของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองในเขตอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครัวเรือนต่อเดือน การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ การรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม รวมถึงการได้รับข่าวสารของสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง

สมมติฐานการวิจัย

1. การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการ ตามวงจรพีดีซีเอของสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี แตกต่างกันเมื่อจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ของครัวเรือนต่อเดือน
2. การบริการการผลิต การตลาด และการบริการ ตามวงจรพีดีซีเอของสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามปัจจัยภายนอก ได้แก่ การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ การรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม และการได้รับข่าวสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามได้สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่น 0.9614
2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 275 คน ระหว่างเดือน มิถุนายน ถึง เดือนกรกฎาคม 2550
3. วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ แบ่งเป็น 6 ส่วน ดังนี้

3.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสถิติ ความถี่ และร้อยละ

3.2 วิเคราะห์เกี่ยวกับระดับการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการตามวงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ โดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ของระดับการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการตามวงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครัวเรือนต่อเดือน และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การติดต่อเจ้าหน้าที่ การรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม และการได้รับข่าวสาร โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) เมื่อมีนัยสำคัญทางสถิติจึงเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้เซฟเฟ (Scheffe's test) แบ่งกลุ่มได้ดังนี้

1) การทดสอบที (t-test) ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ

2) การทดสอบเอฟ (F-test) ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 3 กลุ่ม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครัวเรือนต่อเดือน

4. ดำเนินการวิจัยและสรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี สรุปผลการศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 275 คน โดยจำแนกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 275 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 80.00 มีอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.70 ระดับการศึกษาประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 56.30 รายได้ของครัวเรือนต่อเดือน 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.50 คิดเป็นร้อยละ 56.00 การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 90.90 มีการรับฟังการประชุมชี้แจง 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.20 และไม่ได้รับข่าวสารมากกว่า ได้รับข่าวสาร คิดเป็นร้อยละ 32.40

2. การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ใน 4 ด้าน สรุปได้ดังนี้

2.1 ด้านการวางแผน

2.1.1 การวางแผนด้านการผลิต เมื่อพิจารณาข้อมูลพบว่า มีระดับการบริหารมากที่สุด คือ กลุ่มทอผ้ามีการกำหนดจำนวนผ้าทอที่ผลิตตามเป้าหมาย รองลงมา คือ มีการระบุหน้าที่ในการทำงานของสมาชิกกลุ่มอย่างชัดเจน และกลุ่มทอผ้ามีการกำหนดรูปแบบการผลิต

2.1.2 การวางแผนการตลาด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ สมาชิกมีการประชุมร่วมกันเพื่อหารือในเรื่องประชาสัมพันธ์ รองลงมา คือ การจัดจำหน่ายมีการประสานงานร่วมมือกับกลุ่มพ่อค้าราชการและภาคเอกชน และการประชาสัมพันธ์มีการประสานงานร่วมมือกับกลุ่มพ่อค้าราชการและภาคเอกชน

2.1.3 การวางแผนด้านการบริการ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดสถานที่เพื่อให้บริการ รองลงมา คือ มีการให้ข้อมูลของสินค้ากับสมาชิกที่มีหน้าที่ต้อนรับและบริการ และมีการวางแผนการฝึกอบรมด้านการให้บริการที่เหมาะสม

2.2 ด้านการปฏิบัติ

2.2.1 การปฏิบัติด้านการผลิต เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ สมาชิกกลุ่มทำการผลิตตามที่ได้รับมอบหมาย รองลงมา คือ ในการผลิตผ้าทอสมาชิกจะปฏิบัติตามข้อกำหนดของกลุ่ม เช่น รูปแบบ มาตรฐานการผลิต และสมาชิกทำการผลิตตามระยะเวลาที่กำหนด

2.2.2 การปฏิบัติด้านการตลาด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการปรับลดราคา หรือจัดรายพิเศษให้เกิดการบริหารแก่ลูกค้า เช่น ชื้อ 2 แถม 1 รองลงมา คือ สมาชิกทุกคนสามารถมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ผ้าทอของกลุ่ม และมีการออกงานจำหน่ายสินค้าตามงานต่างๆ เพื่อช่วยให้ผ้าทอของกลุ่มเป็นที่รู้จักในตลาดผ้าทอเพิ่มมากขึ้น

2.2.3 การปฏิบัติด้านการบริการ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ สมาชิกที่มีหน้าที่ในการบริหารปฏิบัติตามหน้าที่โดยคำนึงถึงกรบริการของลูกค้าเป็นหลัก รองลงมา คือ สมาชิกสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการอบรมมาใช้ในการบริการจริง และจัดมุมพักผ่อนสำหรับลูกค้าที่เข้ามาซื้อสินค้า โดยมีการดูแลสถานที่ให้สะอาดอยู่เสมอ

2.3 ด้านการตรวจสอบ

2.3.1 การตรวจสอบด้านการผลิต เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการกำหนดมาตรฐานของผ้าทอไว้อย่างเด่นชัด รองลงมา คือ มีการตรวจสอบวัตถุดิบที่นำมาใช้และควบคุมปริมาณวัตถุดิบ และสมาชิกทุกคนมีหน้าที่ช่วยกันตรวจสอบผ้าทอที่ผลิตว่ามีตำหนิชำรุดเสียหายหรือมีข้อผิดพลาดหรือไม่

2.3.2 การตรวจสอบด้านการตลาด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการตรวจสอบและควบคุมด้านประชาสัมพันธ์เพื่อให้ลูกค้าได้รับรู้ข่าวสารตลอดเวลา รองลงมา คือ มีการควบคุมตรวจสอบราคาผ้าทอที่จำหน่าย และมีการตรวจสอบติดตามผลในด้านการจำหน่ายผ้าทอว่าเป็นไปตามเป้าหมาย

2.3.3 การตรวจจาด้านการบริการ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการทำแบบประเมินผลให้ลูกค้าแสดงความคิดเห็นการให้บริการ รองลงมา

คือ มีการตรวจสอบสถานที่ในการให้บริการให้อยู่ในสภาพที่สะอาด และสวยงามอยู่เสมอ และมีการตรวจสอบการให้บริการว่าตรงกับแผนที่กำหนดไว้

2.4 ด้านการปรับปรุงแก้ไข

2.4.1 การปรับปรุงแก้ไขด้านการผลิต เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการกำหนดหน้าที่ในการปรับปรุงแก้ไขผ้าทอที่ชำรุดให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ก่อนนำออกจำหน่าย รองลงมา คือ มีการคัดเลือกผ้าทอที่ชำรุดนำมาประยุกต์เป็นสินค้าอื่นและสามารถนำมาจำหน่ายได้ เช่น ทำเป็นกระเป๋า เสื้อผ้าสำเร็จรูป และมีการปรับปรุงการผลิตให้ทันเวลาอยู่เสมอ

2.4.2 การปรับปรุงแก้ไขด้านการตลาด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ มีการปรับปรุงด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อกระตุ้นให้ลูกค้าสนใจอยู่เสมอ รองลงมา คือ มีการปรับกลยุทธ์ด้านการตลาดที่หลากหลายตลอดเวลา และสมาชิกทุกคนมีการเสนอความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงแผนการตลาดในอนาคต

2.4.3 การปรับปรุงแก้ไขด้านการบริการ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีระดับการบริหารมากที่สุด คือ สมาชิกมีการพัฒนาขั้นตอนการฝึกอบรมการให้บริการอยู่เสมอ รองลงมา คือ นำข้อเสนอแนะด้านบริการจากลูกค้ามาปรับปรุงงานด้านบริการ และกระตุ้นให้สมาชิกคิดอยู่เสมอว่าการบริการเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ลูกค้าประทับใจ

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการ โดยใช้วงจรมันเดิลของของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำแนกตามเพศ พบว่า ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาแต่ละรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านการปฏิบัติและด้านการตรวจสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ส่วนด้านการปรับปรุงแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ พบว่า ความแตกต่างด้านอายุมีผลต่อระดับการบริหารภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F = 29.395, p = .000$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการตรวจสอบ และด้านการปรับปรุงแก้ไข แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

เมื่อพบนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's test) ได้ผลดังนี้

4.1 ความแตกต่างรายคู่การบริหารของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ ในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี และ

51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1) ด้านการวางแผน พบว่า กลุ่มที่มีอายุ 31-40 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี และ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2) ด้านการปฏิบัติ พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี และ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3) ด้านการตรวจสอบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี และ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4) ด้านการปรับปรุงแก้ไข พบว่า กลุ่มตัวอย่าง 31-40 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี และ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีอายุ 41-50 ปี แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ความแตกต่างด้านระดับการศึกษา มีผลต่อระดับการบริหารทั้ง 4 ด้าน และภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F=5.730, p=.004$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ด้านการวางแผน และด้านการปฏิบัติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการตรวจสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการปรับปรุงแก้ไข ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพบนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe's test) ได้ผลดังนี้

5.1 ความแตกต่างรายคู่การบริหารในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวช./มัธยมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1) ด้านการวางแผน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา ประถมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวช./มัธยมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

2) ด้านการปฏิบัติ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 และกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวช./มัธยมศึกษา แตกต่างกับกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ปวส./อนุปริญญาขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

6. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ของครัวเรือน ต่อเดือน พบว่า มีผลต่อระดับการบริหารภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F=8.313$, $p= .000$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการปฏิบัติงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการตรวจสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และด้านการปรับปรุงแก้ไข แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่การบริหารภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

6.1 ด้านการวางแผน พบว่า กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และกลุ่มที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.2 ด้านการปฏิบัติ พบว่า กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

6.3 ด้านการตรวจสอบ พบว่า กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

6.4 ด้านการปรับปรุงแก้ไข พบว่า กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

7. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ไม่มีผลต่อระดับการบริหาร ทั้ง 4 ด้าน และภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F = 0.012$, $p = 0.988$) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

8. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม ไม่มีผลต่อระดับการบริหาร ทั้ง 4 ด้าน และภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F=19.464$, $p=0.051$) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

9. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการได้รับข่าวสาร ไม่มีผลต่อระดับการบริหารทั้ง 4 ด้าน และภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ($F=8.696$, $p= 0.066$) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผล

จากการศึกษา การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี พบว่า ด้านการตรวจสอบมีระดับการบริหารมากที่สุด และอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการปรับปรุงแก้ไข ด้านการปฏิบัติงาน และด้านการวางแผน

1.1 ในด้านการวางแผน การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาพบว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของวนิดา ลีมจิตรสมบูรณ์ (2536, หน้า 62-63) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการหมู่บ้าน กรณีศึกษาหมู่บ้านสามทองและหมู่บ้านดลิ่งชัน อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การดำเนินงานของกลุ่มในรูปแบบคณะกรรมการที่มีการเลือกจากสมาชิกที่มีศักยภาพเพื่อบริหารงานของกลุ่ม กำหนดนโยบาย การวางแผนการดำเนินงานของกลุ่มจะประสบผลสำเร็จสามารถตอบสนองความต้องการของสมาชิกกลุ่มได้และสร้างรายได้ให้กับครอบครัวและชุมชน ซึ่งกลุ่มได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำชุมชน รวมทั้งมีคณะกรรมการที่มีความสามารถในการบริหารงาน และสอดคล้องกับการศึกษาของกอบแก้ว จันทร์ดี (2539, หน้า 35) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของกลุ่มอาชีพสตรี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของกลุ่มอาชีพสตรี คือ การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานราชการ ความสามารถในการบริหารงานของคณะกรรมการกลุ่ม และการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำชุมชน

1.2 ในด้านการปฏิบัติ การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากการศึกษา พบว่า สอดคล้องกับแนวทางและหลักการของกรมการพัฒนาชุมชน (2546, หน้า 5-10) ซึ่งได้กำหนดแนวทางและหลักการปฏิบัติงานของกลุ่มอาชีพโดยการระดมสมองร่วมกันคิด และร่วมกันทำงานของคนในชุมชนเพื่อการแก้ไขปัญหาและพัฒนางานของกลุ่ม สร้างกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกันเพื่อเกิดพลังสร้างสรรค์ทั้งทางความคิดและการทำงานเพื่อให้เกิดแนวทางใหม่ในการพัฒนางานกลุ่มอาชีพของทุกฝ่าย โดยผู้นำกลุ่มอาชีพและสมาชิกกลุ่มอาชีพจะต้องระดมความคิดร่วมกัน มีการวางแผนร่วมกัน และปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดข้อสรุปของงานที่จะเป็นประโยชน์ของกลุ่มอาชีพต่อไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของจิรประภา อัครบวร (2545, หน้า 112-113) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์ชุมชนเข้มแข็งด้วยการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ พบว่า ชุมชนที่เข้มแข็งอย่างยั่งยืน คือชุมชนที่มี

การบริหารจัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ โดยเริ่มจากการให้ความรู้แก่คนในชุมชน และมีการบริหารจัดการและรักษามรดกของชุมชนไว้ให้ลูกหลานในชุมชน

1.3 ในด้านการตรวจสอบ การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรมิติสี่ของกลุ่ทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาพบว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูเกียรติ คุปตานนท์, ปัญญารักษ์ งามศิริตระกูล, คำรณ พิทักษ์, สุนีย์ แสงชโยสวัสดิ์, และธรรณิดา จันทลักษณ์ (2542) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการประกันคุณภาพ พบว่า การดำเนินงานของธุรกิจที่จะประสบผลสำเร็จในเรื่องของการบริหารงานได้ต้องทำการตรวจสอบวิเคราะห์ข้อมูลหรือการดำเนินงานว่ามีเหตุผิดปกติดังเกิดขึ้นหรือไม่ และกล่าวว่าการตรวจสอบเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนย่อย คือ ตรวจสอบสภาพของดำเนินงาน และตรวจสอบคุณภาพของงาน

1.4 ในด้านการปรับปรุงแก้ไข การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการ โดยใช้วงจรมิติสี่ของกลุ่ทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาพบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยโยนก (2549, หน้า 135) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง ขั้นตอนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่า เมื่อมีการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานแล้วปรากฏข้อผิดพลาดหรือผลงานที่ออกมาไม่เป็นไปตามที่วางแผนไว้ ต้องรีบดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากที่ได้ทำการตรวจสอบแล้ว การปรับปรุงแก้ไขอาจเป็นการแก้ไขแบบเร่งด่วนเฉพาะหน้า หรือการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำรอยเดิม

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการ โดยใช้วงจรมิติสี่ของกลุ่ทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำแนกตามการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ การรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม และการได้รับข่าวสาร และทำการอภิปรายผลจากการสัมภาษณ์สมาชิกกลุ่มทอผ้า มีประเด็นที่พบซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 จำแนกตามการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรมิติสี่ของกลุ่ทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวม สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่น้อยมาก คือ มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่เดือนละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 90.90 จึงทำให้กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองไม่ได้รับข่าวสารจากทางภาคราชการและเอกชนเพื่อนำมาปรับกลยุทธ์การบริการงานของกลุ่มในโอกาสต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมนึก ปัญญาสิงห์ (2524, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจชุมชนส่วนมากมีปัญหาเรื่องการติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่การไม่ได้รับคำแนะนำในการดำเนินงาน การไม่ได้รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ทำให้การดำเนินงานของธุรกิจชุมชนไม่ประสบผลสำเร็จ และสอดคล้องกับการสัมภาษณ์วันิดา รักพรหม (2550, กรกฎาคม 25) พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่น้อยมาก จึงทำให้ไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับกลุ่มทอผ้าจากเจ้าหน้าที่เท่าที่ควร ทำให้เสียโอกาส

ในการรับข่าวสารจากทางราชการหรือภาคเอกชนเกี่ยวกับงบประมาณในการผลิตผ้าทอหรือโอกาสทางการตลาดในการจำหน่ายผ้าทอพื้นเมืองที่ทางราชการและภาคเอกชนจัดขึ้น

2.2 จำแนกตามการรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวม สมาชิกกลุ่มทอผ้ามีการรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม 1-2 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 59.20 สอดคล้องกับงานวิจัยของบัณฑิตา ศรีชัยมูล (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมการค้าเนื้องานวิสาหกิจชุมชน กลุ่มทอผ้าหมู่ที่ 4 ตำบลโคกเจริญ อำเภโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี พบว่า การพัฒนาศักยภาพให้แก่คณะกรรมการบริหารกลุ่มทอผ้า ดำเนินการโดยวิธีการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และการให้ความรู้และการฝึกปฏิบัติจริง และมีการเรียนรู้ร่วมกันเกี่ยวกับการผลิตผ้าทอพื้นเมืองและสอดคล้องกับการสัมภาษณ์พงศ์ผกา แซ่มล้าเจียก (2550, กรกฎาคม 25) พบว่า การดำเนินงานของกลุ่มทอผ้าจะประสบผลสำเร็จได้ก็ต้องมีการรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรมเพื่อให้ได้ข่าวสารจากทางราชการและภาคเอกชน ตลอดจนได้ทราบแนวทางในการบริหารงานของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาพัฒนาปรับปรุงการบริหารงานของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของกลุ่มในโอกาสต่อไป

2.3 จำแนกตามการได้รับข่าวสาร พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวม สมาชิกกลุ่มทอผ้าไม่ได้รับข่าวสารมากกว่าได้รับข่าวสาร คิดเป็นร้อยละ 32.40 สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรเชษฐ์ ศิริศักดิ์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารการตลาดธุรกิจผ้าไหมของกลุ่มทอผ้าไหมในเขตอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา พบว่า การประชาสัมพันธ์หรือการโฆษณายังไม่แพร่หลาย ทำให้ตลาดผ้าไหมของกลุ่มอำเภอบัวใหญ่ยังไม่เป็นที่รู้จักของตลาดเท่าที่ควร จึงทำให้ยอดจำหน่ายผ้าไหมไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ดังนั้นถ้าต้องการให้กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ประสบผลสำเร็จในธุรกิจผ้าทอพื้นเมือง จึงจำเป็นต้องทำการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรสสุคนธ์ อัครวิญญูเดช (2546, บทคัดย่อ) พบว่า การบริหารร้านค้าผ้าไหมในเขตกรุงเทพมหานครให้ความสำคัญกับการจัดนิทรรศการและการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักโดยทั่วกัน อาจเนื่องมาจากกลุ่มต้องการให้ผู้บริโภครับรู้ทางกลุ่มได้ทำการผลิตผ้าไหมเพื่อจำหน่ายเพราะผู้ผลิตผ้าไหมในปัจจุบันมีจำนวนมาก ถ้ากลุ่มไม่ประชาสัมพันธ์ก็จะทำให้ลูกค้าไม่ทราบรายละเอียดข้อมูลในการเลือกซื้อ ลูกค้าจึงเลือกซื้อผ้าไหมของผู้กลุ่มที่มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และยังมีการส่งเสริมการตลาดในด้านอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สรวิญญา เปะทอง (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษากลยุทธ์การตลาดผ้าไหม กรณีศึกษาศูนย์ศิลปะหัตถกรรมบ้านสามโคก ตำบลปราสาททอง

กิ่งอำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พบว่า ศูนย์ศิลปหัตถกรรมบ้านสามโคกได้ทำเอกสาร แผ่นพับและป้ายเพื่อประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าไหมที่ผลิตภายในศูนย์ศิลปหัตถกรรม ซึ่งทำให้ลูกค้าได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับผ้าไหม ทำให้มีข้อมูลในการตัดสินใจเลือกซื้อ ผ้าไหมได้ตามความต้องการ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ศูนย์ศิลปหัตถกรรมบ้านสามโคกประสบผลสำเร็จ ในธุรกิจผ้าไหม ตามเป้าหมายที่วางไว้

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของ การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ของครัวเรือนต่อเดือน และทำการอภิปรายผลจากการ สัมภาษณ์สมาชิกกลุ่มทอผ้า มีประเด็นที่พบซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 จำแนกตาม เพศ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับการสัมภาษณ์พงศ์ผกา แซ่มลำเจียก (2550, กรกฎาคม 25) พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองที่มีหน้าที่การผลิตผ้าทอเป็นเพศหญิง เนื่องจากเพศหญิงมีความละเอียดอ่อนและความประณีตสามารถผลิตผ้าทอพื้นเมืองได้อย่างมี คุณภาพตามความต้องการของลูกค้า ส่วนเพศชายจะช่วยเหลือในด้านการติดต่อประสานงาน กับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุดแดน วิสุทธิลักษณ์ (2543, บทความย่อ) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของการผลิตผ้าพื้นเมืองชุมชนบ้านหาดเสี้ยว อำเภอสรีสะเกษ จังหวัดสุโขทัย พบว่า ในอดีตที่ผ่านมาผู้ผลิตผ้าทอในชุมชนบ้านหาดเสี้ยว คือ ผู้หญิง ในช่วงวัยที่แตกต่างกันของผู้หญิงนั้นจะผูกพันอยู่กับกระบวนการใดกระบวนการ หนึ่งของการผลิตผ้าทออยู่เสมอ เช่น การดุนผ้า การตีผ้า หรือการปั่นผ้า และในปัจจุบัน ในการผลิตผ้าพื้นเมืองเพื่อขายที่มีปริมาณการผลิตสูงขึ้นกว่าการผลิตแบบเดิมมากนั้น ผู้หญิง ก็ยังคงเป็นผู้ผลิตที่สำคัญ เนื่องจากการผลิตผ้าทอพื้นเมืองเป็นงานที่ต้องอาศัยความชำนาญ ความละเอียดอ่อน และความประณีต เพื่อให้ได้ผ้าทอพื้นเมืองที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ ของลูกค้าและตลาดผ้าทอ

3.2 จำแนกตามอายุ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 20 ปี 2) 20-30 ปี 3) 31-40 ปี 4) 41-50 ปี และ 5) 51 ปีขึ้นไป พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรเชษฐ์ ศิริศักดิ์ (2548, บทความย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับ การบริหารการตลาดธุรกิจผ้าไหมของกลุ่มทอผ้าไหมในเขตอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าไหม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปีขึ้นไป เนื่องจาก ผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปีขึ้นไป จะมีความรับผิดชอบมากขึ้น มีความคิดที่จะสร้าง

อนาคตเพื่อครอบครัว มีความจำเป็นต้องประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ช่วยเหลือครอบครัว อีกทั้งยังต้องมีภาระเพิ่มมากขึ้น จึงมีความตั้งใจที่จะทำงานอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การผลิตผ้าไหมของกลุ่มทอผ้าผ้าไหมในเขตอำเภอบัวใหญ่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นที่ต้องการของตลาด

3.3 จำแนกตามระดับการศึกษา แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) ประถมศึกษา 2) ปวช./มัธยมศึกษา 3) ปวส./อนุปริญญา 4) ปริญญาตรี และ 5) สูงกว่าปริญญาตรี พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุรเชษฐ์ ศิริศักดิ์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารการตลาดธุรกิจผ้าไหมของกลุ่มทอผ้าไหมในเขตอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าไหมในเขตอำเภอบัวใหญ่ ส่วนมากมีการศึกษาระดับต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า เนื่องจากงานทอผ้าเป็นงานที่ต้องใช้ความอดทนและมีใจรักในงานทอผ้า คนรุ่นใหม่เมื่อได้รับการศึกษาสูงขึ้นก็จะหันไปทำงานในเมืองไม่นิยมที่จะยึดอาชีพทอผ้า และสอดคล้องกับการสัมภาษณ์พัฒนา มีมั่งคั่ง (2550, กรกฎาคม 25) พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ ส่วนมากมีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า เนื่องจากคนรุ่นใหม่นิยมเรียนในระดับชั้นปริญญาและไม่ชอบที่ทำงานทอผ้า ส่วนใหญ่จะชอบทำงานในสำนักงานราชการและเอกชนมากกว่า จึงทำให้งานทอผ้าเป็นหน้าที่ของคนรุ่นเก่าไปโดยปริยาย ซึ่งในอนาคตข้างหน้าเมื่อไม่มีคนทอผ้ารุ่นปัจจุบันเหลืออยู่ก็อาจจะไม่มีคนถ่ายทอดวิชาการทอผ้าให้กับคนรุ่นใหม่ก็ได้

3.4 จำแนกตามรายได้ของครัวเรือนต่อเดือน ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 5,000 บาท 2) 5,000-10,000 บาท 3) 10,001-20,000 บาท และ 4) 20,001 บาทขึ้นไป พบว่า การบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในภาพรวม สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ได้รับผลตอบแทนระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน ซึ่งจัดได้ว่าผลตอบแทนที่ได้รับยังน้อยอยู่ เนื่องจากทอผ้าขายเป็นอาชีพเสริมจากการว่างงานเท่านั้น สอดคล้องกับการวิเคราะห์ผลตอบแทนต่อการบริหารและดำเนินงานของกลุ่มที่ปรากฏในงานวิจัยของพรหมพันธุ์ พิพัฒผล (2543, หน้า 100-101) ที่ได้อธิบายว่า ถ้ารายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของกลุ่มแม่บ้านที่มีมาก จะทำให้กลุ่มมีรายได้มาแบ่งผลกำไรให้สมาชิกมากทำให้สมาชิกมีขวัญและกำลังใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบต่อเนื่อง รวมทั้งมีการปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคหรือตลาด แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้ากลุ่มมีรายได้จากการขายผลิตภัณฑ์น้อย ก็จะทำให้สมาชิกไม่ยอมเข้าร่วมดำเนินธุรกิจของกลุ่ม ทำให้ขาดความมั่นคงในการดำเนินงานของกลุ่มให้มีประสิทธิภาพและอาจล้มเหลวได้ในที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการผลิต การตลาด และการบริการโดยใช้วงจรพีดีซีเอของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี สามารถนำผลดังกล่าวมาใช้เป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า ในภาพรวมสมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ส่วนใหญ่มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่เพียง 1-2 ครั้งต่อเดือน (ร้อยละ 90.90) มีการรับฟังการประชุมชี้แจงหรืออบรม 1-2 ครั้งต่อเดือน (ร้อยละ 59.20) และไม่ได้รับข่าวสารมากกว่าได้รับข่าวสาร (ร้อยละ 32.40) จึงขอเสนอแนะว่ากลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ควรมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ให้มากกว่านี้ เพื่อกลุ่มทอผ้าจะได้ทราบความเคลื่อนไหวและข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทอผ้าพื้นเมืองจากทางราชการและภาคเอกชน เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงการบริหารงาน ด้านการผลิต การตลาด และการบริการของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง เพื่อให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพและผลิตภัณฑ์ผ้าทอพื้นเมืองเป็นไปตามความต้องการของลูกค้า

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า สมาชิกกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี มีระดับการบริหารงานด้านการวางแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบ และการปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

1) การวางแผนด้านการผลิตภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่รายการที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การตั้งเป้าหมายจำนวนผ้าทอคงคลังที่ทำการผลิต จึงใคร่เสนอแนะให้มีการปรับปรุงการตั้งเป้าหมายจำนวนผ้าทอคงคลังที่ทำการผลิตให้เป็นไปตามความต้องการของลูกค้าเพื่อไม่ให้จำนวนผ้าทอคงคลังที่ทำการผลิตมีมากเกินไป ส่วนการวางแผนด้านการตลาด พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การประชาสัมพันธ์มีการประสานงานร่วมมือกับหน่วยงานราชการและภาคเอกชน จึงใคร่เสนอแนะให้กลุ่มทอผ้าปรับปรุงเรื่องของการประชาสัมพันธ์โดยการจัดให้มีสมาชิกกลุ่มทอผ้าทำหน้าที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์และประสานร่วมมือกับหน่วยงานราชการและภาคเอกชนเพื่อจะได้นำข้อมูลมาใช้ในการบริหารงานของกลุ่ม ส่วนการวางแผนด้านการบริการ พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การวางแผนการฝึกอบรมด้านการให้บริการที่เหมาะสม จึงใคร่เสนอแนะให้มีการวางแผนการฝึกอบรมด้านการให้บริการที่เหมาะสม โดยการขอความร่วมมือจากทางราชการและภาคเอกชนขอรับการสนับสนุนงบประมาณเพื่อจัดอบรมให้ความรู้ด้านบริการแก่สมาชิกกลุ่มทอผ้า หรือส่งสมาชิกกลุ่มทอผ้าไปเข้ารับการอบรมด้านการบริการกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อนำความรู้ด้านการบริการมาปรับปรุงงานของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองในโอกาสต่อไป

2) การปฏิบัติด้านการผลิตอยู่ในระดับมาก แต่รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สมาชิกทำการผลิตตามระยะเวลาที่กำหนด จึงใคร่เสนอแนะให้สมาชิกทำการปรับปรุงการผลิตผ้าทอให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อลูกค้าจะได้รับสินค้าตรงตามระยะเวลาที่นัดหมาย และเพื่อให้ลูกค้าเกิดความประทับใจในบริการ ส่วนการปฏิบัติด้านการตลาด พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการกำหนดราคาที่ยืดหยุ่น ลูกค้าสามารถต่อรองราคาได้ จึงใคร่เสนอแนะให้ปรับปรุงโดยการกำหนดราคาที่ยืดหยุ่นให้มากขึ้นเพื่อให้ลูกค้าสามารถต่อรองราคาได้ ส่วนด้านการปฏิบัติด้านการบริการ พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ จัดเครื่องดื่มสำหรับลูกค้าที่เข้ามาซื้อสินค้า จึงใคร่เสนอแนะให้มีบริการเครื่องดื่มสำหรับลูกค้าที่เข้ามาซื้อสินค้า โดยการจัดสมาชิกกลุ่มทอผ้าให้มีหน้าที่ดูแลต้อนรับลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการให้มากขึ้น และจัดเครื่องดื่มให้เพียงพอกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

3) การตรวจสอบด้านการผลิตอยู่ในระดับมาก แต่รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ช่วยกันตรวจสอบผ้าทอที่ผลิตว่ามีตำหนิชำรุดเสียหาย หรือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ จึงใคร่เสนอแนะให้มีการปรับปรุงโดยการกำชับให้สมาชิกทุกคนช่วยกันตรวจสอบผ้าทอที่ผลิตอย่างรอบคอบและทำการผลิตอย่างระมัดระวังมิให้มีตำหนิ ทั้งนี้เพื่อชื่อเสียงของกลุ่มเป็นที่ยอมรับของลูกค้า ส่วนการตรวจสอบด้านการตลาด พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการตรวจสอบติดตามผลในด้านการจำหน่ายผ้าทอว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ จึงใคร่เสนอแนะให้มีการปรับปรุงโดยการจัดสมาชิกรับผิดชอบในการติดตามผลการจำหน่ายผ้าทอให้เป็นไปตามเป้าหมายและรายงานให้กลุ่มทราบทุกระยะเพื่อจะได้เป็นข้อมูลในการบริหารงานของกลุ่มต่อไป ส่วนการตรวจสอบด้านการบริการพบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการตรวจสอบการให้บริการว่าตรงกับแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ จึงใคร่เสนอแนะให้มีการตรวจสอบโดยการจัดสมาชิกทำหน้าที่ติดตามการให้บริการของกลุ่มในภาพรวมแล้วนำมาตรวจสอบกับแผนงานของกลุ่มที่กำหนดไว้ หากพบข้อผิดพลาดให้รายงานกลุ่มเพื่อทำการแก้ไขในโอกาสต่อไป

4) การปรับปรุงแก้ไขด้านการผลิตอยู่ในระดับมาก แต่รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการปรับปรุงด้านการผลิตโดยการนำวัตถุดิบที่มีคุณภาพและเป็นของใหม่มาผลิตผ้าทอเพื่อให้สินค้ามีคุณภาพมากขึ้น จึงใคร่เสนอแนะให้มีการปรับปรุงโดยการนำวัตถุดิบที่มีคุณภาพและเป็นของใหม่มาผลิตผ้าทอเพื่อให้สินค้ามีคุณภาพมากขึ้นและเป็นที่ประทับใจของลูกค้าเพื่อชื่อเสียงของกลุ่ม ส่วนการปรับปรุงแก้ไขด้านการตลาด พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สมาชิกทุกคนมีการเสนอความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงแผนการตลาดในอนาคต จึงใคร่เสนอแนะให้มีการปรับปรุงโดยการ ให้สมาชิกทุกคนช่วยกันเสนอความคิดเห็นแล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาดำเนินการปรับปรุงแผนการตลาดในอนาคตให้ดีขึ้น ส่วนการปรับปรุงแก้ไขด้านการบริการ พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการค้นหาแนวทางการให้บริการที่ดีเพื่อนำมาใช้ในโอกาส

ต่อไป จึงใคร่เสนอแนะให้กลุ่มมีการปรับปรุงโดยการค้นหาแนวทางการให้บริการที่ดี มาปรับปรุงการให้บริการของกลุ่มเพื่อให้เกิดความประทับใจแก่ลูกค้าในโอกาสต่อไป

2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้สนใจสามารถทำการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการตลาด ของผลิตภัณฑ์ผ้าทอพื้นเมืองแต่ละชนิดว่าเป็นอย่างไร จะมีวิธีการอย่างไรที่จะนำไปสู่ความสำเร็จทางด้านการผลิตและการตลาด ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุง และวางแผนการตลาดต่อไป

2.2 ผู้สนใจสามารถทำการเปรียบเทียบความต้องการผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด ว่าตลาดมีความนิยมมากน้อยต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้เป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาอาชีพ การทอผ้าบนถนนสายวัฒนธรรม

2.3 ผู้สนใจสามารถศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพของผู้ผลิตว่ามีศักยภาพในการทำ การผลิตมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ทราบถึงกำลังการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการ ของผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอ